

Поряд з тяжкими (що караються позбавленням волі на термін до 7 років), у Законі передбачено ряд норм про менш значні порушення, за які зазвичай накладається штраф. До них, наприклад, відносяться: неповідомлення в ділового листуванні тієї обставини, що компанією керує зовнішній управляючий; не реєстрація актів і фактів, що мають значення для управління компанією та конкурсного процесу; неправдиві заяви і невиконання вимог до звітів у конкурсному процесі; порушення обмеженої правоздатності; недотримання вимог до організації та проведення зборів акціонерів та кредиторів; неправомірне використання назви ліквідованої неспроможної компанії і т.ін. Суб'єктами цих порушень є як боржники і службовці компаній, так і особи, яким довірено проведення оздоровчих заходів або ліквідацію компанії. Норми про тяжкі злочини, що безпосередньо відносяться до банкрутства в традиційному його розумінні, сформульовані в Законі окремо: стосовно зловживань службовців компаній і зловживань банкрутів.

У Кримінальному кодексі Швеції передбачається покарання у разі «грубої безчесності щодо кредиторів» – позбавлення волі від 6 місяців до 6 років. Необхідно підкреслити, що таку оцінку отримують дії боржника, якщо він під присягою засвідчив правдивість своїх неправдивих стверджень.

Прогалини у законодавстві України суттєво ускладнюють процес судочинства у справах про банкрутство та створюють реальну можливість викривлення у процесі його застосування волі й намірів законодавця.

Завдання держави на сьогодні полягає в упорядкуванні питань неспроможності (банкрутства) підприємств з пріоритетом державних інтересів. Продуманий і науково обґрунтований синтез досягнень ряду зарубіжних країн дозволить створити в Україні ефективно діючий інститут банкрутства та могутні кримінально-правові й організаційні основи протидії кримінальним формам банкрутства.

Качковський В. Б.,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
ННІ № 1 Національної академії
внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри
оперативно-розшукової діяльності
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент
Марков М. М.

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ

Аналіз міжнародного досвіду боротьби з корупцією свідчить про те, що за сучасних умов прояви корупції стали тими чинниками, що створюють реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку більшості країн світу, негативно впливають на всі сторони суспільного життя. Корупція – деструктивне, транснаціональне явище, що створює загрозу

нормальному існуванню міжнародного співтовариства, утвердженню в ньому принципів демократії та забезпечення дотримання прав людини. Вона є однією з найважливіших проблем кінця XX – початку XXI століття, розв'язання якої для багатьох країн є надзвичайно актуальною справою. З огляду на це, необхідно розробити стратегію й тактику боротьби з нею, поставити відповідні цілі, визначити засоби їх досягнення, рівень матеріального, фінансового, організаційного та правового забезпечення [1].

У світі немає жодної країни, в якій би зовсім не було корупції. Проте, з цим негативним явищем є шляхи успішної боротьби і існують приклади успішного подолання корупції. Серед країн, у яких на високому рівні налагоджено боротьбу з корупцією можна впевнено назвати Сінгапур, Німеччину, Ізраїль, та Великобританію. За даними рейтингу Transparency International за 2019 рік в Індексі сприйняття корупції Сінгапур отримав 3-тє місце зі 180 країн (хоча ще в 2017 році Сінгапур посів 6-тє місце у відповідному рейтингу), що досліджувалися, а Україна опинилася на 120-му місці, а в 2017 – 130-ту місці таким чином можна зробити висновок, що наша Країна рухається у правильному напрямку [2]. Тому, в умовах системних трансформацій, що нині відбуваються в Українській державі особливої уваги заслуговує досвід Сінгапуру, який може бути прикладом для України у вирішенні стратегічно важливого питання – боротьби з корупцією. У більшості успішних у боротьбі з корупцією країн існує презумпція винності чиновника – «доведи, що придбав майно не на хабарі» [3].

Способи успішної протидії цьому явищу вже давно відомі та апробовані міжнародною спільнотою. Це, насамперед, відкритість влади, прозорість та зрозумілість процедур прийняття державних рішень, дієві механізми контролю за діяльністю державних органів з боку громадського суспільства, свобода слова, свобода та незалежність засобів масової інформації [4]. За умов масштабної корупції акцент робиться саме на усуненні причин, а не на боротьбі з конкретними проявами [5]. Також, однією з головних складових формування і реалізації ефективної системи боротьби з корупцією є чітка взаємодія держав, у першу чергу їх правоохоронних органів, на регіональному і міжнародному рівнях, участь у заходах боротьби з цим негативним явищем, запроваджених Організацією Об'єднаних Націй, Радою Європи, Інтерполом, Міжнародним валютним фондом, Світовим банком та іншими міжнародними інституціями [6].

Міжнародний досвід країн показує що існує багато шляхів боротьби з корупцією та подолання цієї проблеми. Тому важливо налагодити дієві механізми, які дозволять нашій країні на належному рівні поступово проводити послідовну роботу, яка дозволить цілком подолати це негативне явище.

Список використаних джерел

1. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
2. Transparency International. Індекс сприйняття корупції – 2019. URL: <https://ti-ukraine.org/research/indeks-korupsiyi-cpi-2017/> (дата звернення 23.10.2019).
3. Шмаль Л. Сінгапурська модель протидії корупції: досвід для України. *Науковий часопис Національної академії прокуратури*. 2015. № 2. С. 110–118.
4. Досвід зарубіжних країн у боротьбі з корупцією. URL: <http://uspishnaukraina.com.ua/strategy/69/244.html>.
5. Організація та сучасні проблеми боротьби з корупцією та організованою злочинністю : навч. посіб. / В. І. Василюк, М. М. Апекашук, В. Р. Сливенко та ін. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2014.
6. Міжнародний досвід протидії корупції. URL: <http://sd.net.ua/2012/03/09/mizhnarodnij-dosvid-protidii-korupsiyi.html>.

Кідіна Н. В.,

здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ

ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ПРОБАЦІЇ В ІНОЗЕМНИХ КРАЇНАХ

Закон України «Про пробацію» ухвалений Верховною Радою України 05.02.2015 та набув чинності 27.08.2015, але й досі залишається не повною мірою реалізований та сприйнятий суспільством. З метою всебічного розуміння мети зазначеного закону, його сутності та значення для вирішення питання профілактики та попередження злочинності, зокрема й злочинності неповнолітніх, необхідним є звернення до історії та стану інституту пробації в зарубіжних країнах. Значного досвіду щодо застосування заходів пробації набула Велика Британія. Саме в цій країні інститут пробації історично утворився як основа альтернативних заходів покарання та свого розвитку набув у 30-40 –х роках ХХ сторіччя, коли накази про застосування пробації оголошувалися стосовно близько 30% винних осіб [1].

До 2006 року інститут пробації функціонував у формі Національної служби пробації в системі Міністерства внутрішніх справ. Зараз в Англії та Уельсі створена Національна служба поводження з правопорушниками, яка є підзвітною Міністерству юстиції та має в своїй структурі 42 служби пробації. Загальна кількість співробітників даної служби, значна частина яких становлять юристи та психологи за фахом, є достатньою для того, щоб один працівник служби пробації співробітничав з 13–14 правопорушниками.